Herskerinde over et Folk, hvis Mænd og Kvinder har samme politiske Rettigheder.«

Det vilde være fristende at komme lidt ind paa det Utal af Festligheder, som vore engelske Værter med rund Haand havde forberedt, men vi maa gemme dem til vor grundigere Beretning, hvor vi haaber de vil virke som de Oaser de i Virkeligheden var i den anstrængende Arbejdsdag. Kun saa meget skal siges, at Ordet om de »stive, kolde Englændere« blev gjort grundig til Skamme. Den Hjertelighed, hvormed vore engelske Værtinder alle som En frembar deres storslaaede Gæstfrihed, var *saare* langt fra Begrebet »formel Imødekommenhed«.

Den næste Kongres afholdes i Stockholm i 1911. »Thi,« sagde Mrs. C.-Catt, »vi maa skynde os at komme til Sverige, ellers er jeg bange for, at de svenske Kvinder faar Stemmeretten forinden,«

Vi danske har Lov til at haabe, at vi om to Aar, naar Mrs. C.-Catt passerer København paa Vejen til Stockholm da kan fortælle hende om, *hvorledes vi fik Valgretten,* — eller skulde Danmark i dette Spørgsmaal komme til at staa som »Sinken« blandt de skandinaviske Lande?

Th. D.

Med Forfatterindens Tilladelse bringer vi nedenstaaende Artikel, der har været optaget i Berlingske Tidende d. 11. Febr. 1909.

Uretfærdighed.

Forholdet mellem Staten og dens Borgere er et Pligtforhold. Enhver Samfundsborger fødes med talrige Pligter overfor Staten — Retspligter, Skolepligt, Værnepligt, Skattepligter etc. Til Gengæld har Staten den Pligt at byde sine Borgere et velordnet Samfunds Sikkerhed, Bekvemmelighed — og *Retfærdighed.* Naar Ordet *Staten* nævnes, foresvæves man uvilkaarligt af et urokkeligt ophøjet Princip, som staar højt hævet over al Kritik; men i et folkeligt, parlamentarisk Styre er Staten bleven Borgernes egen, selvvalgte Samfundsform, den er det store, ydre Maskineri, som drives fremad af Folkets egen Vilje, og enhver Uretfærdighed, Staten begaar, falder derfor tilbage paa Borgerne selv.

I sin Tid, da Folkene begyndte at kræve deres Ret, lød det første naturlige Krav: »Enhver, som betaler sin Skat til Staten, bør have sin Stemme med i dens Ledelse. Den skatteydende Borger bør selv bestemme, hvad den Skat, han betaler, skal bruges til.« Men Menneskerettighedernes Forkæmpere forlangte mere: »Lige Ret for Alle! Den, som ikke evner at betale Skat til Staten, bør *dog* have sin Stemme med i dens Ledelse, da dette er den første Betingelse for, at han kan opnaa bedre Kaar.« Disse Krav bøjede Staten sig for, og den almindelige Valgret blev Følgen. Og saa mentes det, at nu var Retfærdigheden paa dette Omraade sket Fyldest.«

Retfærdigheden!

Er Verden da slaaet med Blindhed? Ser Mændene kun med det ene Øje — og kan de med dette kun finde deres egen Ret? Menneskerettighedernes Forkæmpere, der taler højt om Retfærdighed for Alle — hvorfor slaar de sig nogenlunde til Taals med den Uretfærdighed, der bydes Kvinderne?

Her er Grunden? Mændene, som paa Grund af deres fysiske Styrke i Aartusinder har kunnet bevare deres selvtagne, politiske Enemagt, betragter egentlig denne som et Slags Privilegium af Guds Naade, et jordisk Bevis for, at de er Skabningens Ypperste, de klogeste, de stærkeste, skabte til at herske. Paa Bunden af deres Sjæl gør de fleste Mænd endnu Kønsforskellen til en Klasseforskel og lægger derved uvilkaarligt den fysiske Styrke til Grundlag for Retsprincipet — betænkeligt i Lighed med Dyrelivets Samfundsbasis. Ganske vist, spørger man en Mand, svarer han som Regel: »Selvfølgelig er det uretfærdigt, at Kvinden ikke har politisk Stemmeret« — men han ser dog roligt og ligegyldigt paa, at denne umiskendelige Uretfærdighed vedblivende bestaar.

Mændene er Staten, Mændene danner vor lovgivende Forsamling. Mændene